

El fantasma de la mina

Un relat de: [SrGarcia](#)

Treballar a la mina sempre ha sigut perillós. Quan érem petits, en sortir de l'escola no podíem jugar ni cantar ni escoltar la radio mentre el pare no tornés de la feina. Quan arribava ens feia un petó i ja podíem fer el que volguéssim.

Sempre vaig ser un bon estudiant i la meva il·lusió era fer la carrera d'enginyeria tècnica de mines. Mon germà va dir que si jo no treballava, ell tampoc. Com a bon talòs que era, va entendre que estudiar era una excusa per no anar a la mina. La mare va estar d'acord amb ell; mai em va estimar gaire, la mare, esperava una nena i vaig ser una decepció per ella.

Amb aquest panorama no vaig tenir altre remei que entrar com aprenent a la mina. Vaig treballar a un grup que feia reparacions a les estrebades i examinava els llocs per veure on era urgent construir alguna protecció. En poc temps vaig conèixer perfectament totes les galeries.

Un ensorrament ens va deixar aïllats i els companys van tardar a rescatar-nos. Vaig sobreviure menjant els cadàvers dels que anaven morint. Quan va arribar el grup de rescat em vaig amagar per vergonya del que havia fet i vaig decidir quedar-me a viure a la mina.

No em va resultar fàcil acostumar-me a les tenebres, però aviat podia anar per totes les galeries sense cap mena de llum. Sovint m'acostava molt als meus antics companys i sentia les seves converses amagat a la foscor. No ho feia per xafardia, els robava el menjar, l'únic que m'interessava.

El director va sentir parlar de mi i va enviar dos guàrdies a buscar-me. Vaig menjar carn de guàrdia una bona temporada.

La mina tenia moltes boques de sortida i de tant en tant jo m'escapava per alguna d'elles, per prendre el sol i robar verdures als horts.

Una nit vaig anar a veure la mare. Em va dir que mon pare i mon germà havien mort als ensorraments i que es pensava que jo també. Va creure que era una al·lucinació, un deliri i que posats a triar hagués preferit que l'aparició fos de mon germà; vaig preferir deixar-la sola.

El director va fer tapiar totes les sortides excepte la principal. Pobre infeliç, jo era una paleta de mina, més expert que ell en construcció i destrucció de murs.

Van omplir les galeries de gasos tòxics. Jo ja era fora i vaig passar els dos mesos dormint de dia a unes coves i sortint de nit a robar el que pogués. Quan els treballadors van tornar, jo també.

Van enviar un capellà, es devien pensar que jo era un dimoni. Li feien d'escolans dos companys veterans i robustos. Els vaig anar a trobar i vaig riure una estona amb les oracions i prèdiques d'aquell bon home. Als escolans els vaig deixar anar. Al capellà el vaig retenir i me'l vaig anar menjant a poc a poc; per cert, una carn molt recomanable.

Solia espiar les converses dels miners. Deien que almenys a ells no el feia res més dolent que robar-los l'esmorzar. Es referien a mi com el fantasma de la mina.

Aquest nom em va sorprendre. Sempre havia pensat que era una persona real. Ara ja no sé què pensar. Potser tenen raó els meus antics companys. Ja fa temps que no estic interessat a sortir a prendre el sol i robar verdures. Ja fa temps que no robo menjar. Ja no tinc ni fred. Em sembla que ja sóc una part de la mina.